

זה הדרך

زوهديرخ ZO HADEREKH

גיליון 40, 16 באוקטובר 2019

ממשלה בהכחשה

אין לא יכולה, יש לא רוצה: קואליציית נתניהו הימנית מנוכרת למאבק הרחב נגד האלימות והפשיעה ולמען הביטחון האישי

אמירות השרים הן ביטוי לממשלה בהכחשה. זו ממשלה המנוכרת למאבק באלימות המשתוללת בקרב 60% מאזרחי ישראל (ערבים ונשים). ממשלת הימין מטפחת את הדימוי של

הפגנות ומחאות המוניות, לרבות חסימת כבישים, שיירות מכוניות, שביתות ועצרות מעסיקות את הציבור הערבי. דומה כי רוב האזרחים הערבים מבינים כעת, שעל מנת לשמור על ביטחונם האישי והלכידות הלאומית – עליהם לעשות מעשה פוליטי, ציבורי והמוני (ר' טורים של ח"כ איימן עודה, ח"כ עאידה תומא-סלימאן ואמג'ד שביטה בעמודים 3 ו-4).

הפגנה ברמלה נגד האלימות, השבוע (צילום: זו הדרך)

החברה הערבית כ"אלימה" כדי להמשיך באפליה הממוסדת ובהסתה נגדה. חוסר העניין של ממשלת הימין במצוקות האזרחים ובביטחונם אינו תולדה של מצוקה תקציבית, כפי שהכריז אמסלם, אלא של סדר עדיפויות עקום וקלוקל בקביעת סדר יומם של מנגנוני אכיפת החוק.

לפי תחקיר שפורסם השבוע (13.10) ב"הארץ", שוטרים שהוצבו לאורך כל הקיץ בעיסאווייה שבמזרח ירושלים (ר' עמ' 5) תועדו מתלוננים על כך שאין מטרה לפעילות בשכונה, למעט התגרות בתושביה הפלסטינים. בתיעוד שהגיע ל"הארץ", אומר אחד השוטרים: "זה אשכרה להתגרות בהם סתם. למה לעשות את זה בכוונה?".

מאורעות השבועות האחרונים מוכיחים שוב כי ממשלת הימין בוחרת להתעלם מביטחונם האישי של האזרחים והאזרחיות. ממשלה שאינה מאמצת תכנית ממשלתית למיגור האלימות והפשיעה בחברה הערבית מיישמת את האמרה: אין לא יכול, יש לא רוצה.

בשבוע האחרון רכבות יצאו לרחובות הערים הערביות, הערים המעורבות והכפרים וקראו: "די לאלימות!". המסר בקריאות ובכרזות בערבית ובעברית היה מחודד יותר: "משטרת אפרטהייד", "נמאסתם – התפטרו", "המשטרה מפקירה את האזרחים" ו"אלימות – לא בתרבות שלנו". הסיסמה האחרונה התייחסה לדברי השר לביטחון פנים, גלעד ארדן, שאמר כי החברה הערבית "היא חברה מאוד מאוד, ועוד אלף פעמים מאוד, אלימה" בריאיון לרדיו ירושלים. לדבריו, "אלה קודים תרבותיים". יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ

עודה (חד"ש), הגיב בחריפות: "ארדן מעדיף להסתתר מאחורי טענות גזעניות ולזרוק את האחריות על הנרצחים. שיעור הנרצחים בחברה הערבית לפני אירועי אוקטובר 2000 היה זהה למוצע הארצי. לאחר שהמשטרה הפקירה את הרחובות שלנו לארגוני פשע ולכנופיות, החל מספר הנרצחים לעלות". ח"כ עודה הדגיש שבניגוד לדברי ארדן, הפשיעה בחברה הערבית אינה תוצר תרבותי אלא תוצר של גזענות ממשלתית. "ארדן רואה בנו אויבים ומסרב להגן עלינו מארגוני הפשע המשיגים את רוב הנשק מהצבא. אין מקום לגזענות הזאת ב-2019. אנחנו נמשיך במאבק לזכות הבסיסית ביותר של כל אזרח, הזכות לחיים ולביטחון".

דבריו הגזעניים של ארדן לא נאמרו בחלל ריק. עמיתו, שר התקשורת דוד אמסלם, אמר כי "אם משטרת ישראל לא הייתה חוקרת את בנימין נתניהו – ייתכן שהייתה יכולה להקצות יותר משאבים כדי לעצור רצח נשים". אמסלם אמר את הדברים בהתייחסו לדבריה הביקורתיים כלפי הממשלה של לילי בן עמי, אחותה של העו"ס מיכל סלה שנרצחה בידי בן זוגה. על אמירה מקוממת זו, שב שר התיירות יריב לוין.

מכתבים למערכת

גשר יבשתי במקום טרור

בעקבות גיליון "זו הדרך" האחרון, שהוקדש לסין, מן הראוי לציין כי בחודש שעבר ציינה המדינה האסיאתית 30 חודשים ללא פיגועי טרור.

הרפובליקה העממית של סין יכולה ללמד מדינות אחרות, בייחוד מדינות אסלאמיות, כיצד להיאבק ברדיקליזציה של הדור הצעיר ונהייתו לארגוני טרור. את הטרור בשינג'אנג, המחוז האוטונומי האויגורי שנמצא בדרום מערב המדינה, הצליחה סין למגר באמצעות חינוך. לצורך כך הוקמו בתי ספר ופנימיות לצעירים אויגורים ממחוזות טרוויסטיות אך לא שפכו דם. בית המשפט במחוז גזר על כל מי שהיה מעורב בפעילות טרור, אך לא במעשי רצח, קורס של שנתיים בתנאי פנימייה, שבו מלמדים קרוא וכתוב וכן רוכשים מקצוע. במהלך הקורס, הצעירים חוזרים הביתה בשבתות ובימי ראשון.

המחוז שינג'אנג, המכונה גם מזרח-טורקסטן, הוא אזור רב-לאומים. אויגורים הם 45% מן האוכלוסייה, סינים הם 41%, והשאר הם קזאחים, חווי, קירגיזים ועוד. התושבים ברובם מוסלמים.

יצוין כי האזור גובל באפגניסטן, ובשנות ה-80 התנהלה בו מלחמה בין ברית המועצות לבין כוחות ג'יהאדיסטיים שקיבלו תמיכה מארה"ב. גם סין, שהייתה מסוכסכת עם בריה"מ באותה תקופה, סייעה לג'יהאדיסטים. כך הגיע לסין הארגון אל-קאעידה, שהוקם במהלך מלחמה זו.

במשך שני עשורים, ניהלו מטיפי ג'יהאד קמפיין בכפרים ובקהילות עירוניות בשינג'אנג נגד לימוד השפה הסינית (שפת האויב לטענתם), נגד הלימודים בבתי הספר ונגד רישום נישואין. הם פעלו בעיקר בקרב ילדים. לאויגורים הסבירו כי הסינים הם כובשים, למרות שבפועל אויגורים הם אזרחים סינים לכל דבר. כך הצליחו הג'יהאדיסטים לבודד את הצעירים האויגורים מהחברה בסין.

ב-2009, בקטטה אלימה במפעל נהרגו שני אויגורים. הג'יהאדיסטים ניצלו זאת וב-5 ביולי אותה שנה יצאו אלפי אויגורים, חמושים בגרזנים ובסכינים, לרחובות אורומצ'י, עיר הבירה של המחוז. 197 עוברי אורח נרצחו, רובם סינים.

פיגועי סכינים ופיגועי דריסה מצד הכוחות הג'יהאדיסטיים התרבו. ב-2014 התרחשו הפיגועים מדי שבועיים. בתגובה החליטה ממשלת סין בראשות שי ג'ינפינג לנקוט במדיניות שכונתה "בתי ספר במקום בתי סוהר".

בשנים האחרונות מחוז שינג'אנג מצוי בתנופה של פיתוח. נבנו שם כבישים ומסילות ברזל המובילים לפקיסטן, למונגוליה, לטג'יקיסטן ולרוסיה. נבנו שדות תעופה חדשים ושופצו ישנים. בעיר אורומצ'י נבנו גורדי שחקים, והיא הפכה מרכז של פיתוח כלכלי. כך הפך שינג'אנג גשר יבשתי בין סין לאירופה.

שמעון קורנפלד, בת ים

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
zohaderekh@gmail.com
או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

דוקטור יאיר...

"הנאצים עלו לשלטון בצורה דמוקרטית ולכן אנחנו צריכים להיזהר בתוכנו, להיזהר היטב, מכך שגורמים קיצוניים בעלי השקפה משיחית לא ינצלו את הדמוקרטיה הישראלית על מנת לייצר פה מציאות שלטונית אחרת".

(ח"כ יאיר גולן מהמחנה הדמוקרטי, רדיו דרום, 3.10)

...ומיסטר גולן

"ח"כ יאיר גולן, מספר 3 במחנה הדמוקרטי, הגיע לבית המשפט המחוזי בלוד להביע הזדהות עם חיילי המילואים התובעים את מוחמד בכרי על סרטו 'ג'נין ג'נין'. במשפט המתנהל כבר 17 שנה, קבוצת לוחמי מילואים שהשתתפו בקרבות בג'נין במסגרת מבצע 'חומת מגן', טוענים כי בסרטו הוציא בכרי את דיבתם רעה. במרצ העדיפו שלא להתייחס לתמיכה של גולן בתביעה נגד בכרי. מוסי רז אמר כי הוא 'לא מכיר את הנושא' ואף זהבה גלאון, יו"ר מרצ לשעבר, העדיפה שלא להתייחס לעניין. בכרי לעומת זאת אומר כי 'מי שצריך להסביר מדוע יאיר גולן תומך בתביעה הם אנשי מרצ'".

(מקור ראשון, 2.10)

הון, שלטון ועיתון / א'

"יו"ר סיעת יהדות התורה ויו"ר ועדת הכספים, אז והיום, הרב משה גפני, נשמע באותם ימים נחרץ. הוא שפך אש וגופרית על מונופול הגז וכמעט הבטיח לטייקוני הגז גהינום. לימים, פרסם אתר 'העין השביעית' תחקיר שלפיו במקביל לגיבוש מתווה הגז, יצאה נובל אנרג'י בקמפיין פרסומי מאסיבי בעיתונות החרדית. לפי התחקיר, השותפה האמריקאית במאגרי תמר ולווייתן רכשה מודעות פרסום בהיקף חריג בשלושת העיתונים החרדיים - 'המודיע', 'יתד נאמן' ו'המבשר' - ואף העניקה חסותה לכנס החגיגי של ארגון זק"א בכפר המכביה. 'נובל אנרג'י חברה טובה', אמר ח"כ גפני בפתחת הכנס. מאחוריו התנוסס דגל ענק של החברה. לפניו, בשורה הראשונה בקהל, ישב השר אריה דרעי".

(אבי בר-אלי, "דה מרקור", 27.9)

הון, שלטון ועיתון / ב'

"בצירוף מקרים מושלם, תיארו כמה עיתונאים בכירים (בן כספית, נחום ברנע, עמית סגל ואמנון אברמוביץ) תסריט דומה לגבי גורלו של ראש הממשלה, בנימין נתניהו. לפי אותם עיתונאים, יש לקחת בחשבון אפשרות שנתיחה, המואשם בשוחד, מרמה והפרת אמונים, יקבל מנשיא המדינה חנינה מיוחדת עוד לפני שיעמוד לדין, בדומה למקרה התקדימי של בכירי השב"כ בפרשת קן 300. מה שמושגף לעיתונאים שדיווחו על תרחיש החנינה הוא קשר לארנון (נוני) מוזס, המואשם גם הוא (בכפוף לתוצאות השימוע, שהתקיים בחודש שעבר) באחת מפרשות השחיתות של נתניהו".

(אורן פרטיקו, "העין השביעית", 1.10)

החברה הישראלית כולה חייבת להתגייס למיגור הפשע

מול האלימות הגואה בציבור הערבי

החודש שבת הציבור הערבי, שבת, יצא להפגין ואמר את דברו. גם אנחנו, חברי הכנסת מהרשימה המשותפת, שבתנו. חברי הכנסת המייצגים 20% מאזרחי ישראל נעדרו מטקס ההשבעה החגיגי של הכנסת ה-22. די ברור מדוע: איננו יכולים להשתתף באירועים חגיגיים שעה שהעם שלנו מדמם. איננו יכולים להמשיך ב'עסקים כרגיל' שעה שהממשלה אינה מונעת את הרג הצעירים.

הנה תרגיל מחשבתי: לו חלק מהנשק שקוטל את בנינו היה מופנה כלפי יהודים, האם גם אז הייתה המשטרה מעכבת קידום תכניות למאבק באלימות? האם הם היו מאפשרים שנשק ימשיך להתגלגל ברחובות? האם התקשורת הישראלית ודעת הקהל היו נותרים שווי נפש, לו עשרות צעירים יהודים היו נהרגים בכל שנה? התשובה לכל השאלות האלה היא - לא. ההימנעות מפעולה מעידה על הגזענות ועל היחס המפלה כלפי האזרחים הערבים. כאשר חוק הלאום מבית היוצר של נתניהו וארדן הפך אותנו אזרחים סוג ב', אז למה שהמשטרה תגן עלינו?

נחוצה לנו התגייסות רחבה של הציבור הישראלי כולו בדרישה שהממשלה לעשה את המוטל עליה ולהגן על כולנו. הפשיעה הגואה בחברה הערבית היא סכנה קיומית לא רק לציבור הערבי, אלא לאזרחי ישראל כולם. פשיעה אינה יודעת גבולות לאומיים ונשק הוא סכנה לכולנו. ההפקרות שאנחנו מתמודדים איתה תהיה בסוף מנת חלקם של כולם. ראו, הזהרנו!

כשתשמעו שהתפרעתי בנביש

חישבו על אלפי כלי הנשק שאיש אינו טרח להחריס, על ארגוני פשיעה, על פרוטקשן, על הפחד להסתובב ברחוב מחשש לחטוף כדור או להיות עד לירי. אני יצאתי להפגין כי החברה הערבית אינה יכולה עוד.

כשתשמעו באחת ממהדורות החדשות ש"מתפרעים ערבים חסמו כבישים", זיכרו שאני אחד מהם. זה לא תמיד היה כך. אני בן 36 וזוכר ימים שקטים הרבה יותר. הפשע המאורגן החל להשתלט על חיינו רק בשני העשורים האחרונים. אני מכיר את בני עמי בשטחים הפלסטיניים הכבושים, בירדן ובמחנות הפליטים, ואני יכול לומר בוודאות שהפשע בקרבנו הוא החמור ביותר.

בקיץ הודיעה המשטרה עצמה, כי בחברה הערבית יש כעשרה ארגוני פשע שעוסקים בגביית דמי חסות, בסחר בנשק ובסמים, וחלקם מקיימים שיתוף פעולה הדוק עם ארגוני פשע יהודיים. כאשר היא רוצה, המדינה יודעת לטפל בארגוני פשע. היא הרי עשתה זאת בנתניה ובערים אחרות.

כשתשמעו שהתפרענו, תזכרו שמצוקתנו היא אמיתית ודרישותינו צודקות. הרי, אנחנו תובעים תכנית בין-משרדית ארוכת טווח, שתטפל באלימות במישורים השונים - אכיפתית, חברתית, תעסוקתית וכלכלית. החברה הערבית, הנהגתה ואנשי המקצוע בה ייטלו חלק בתכנית ויטלו על עצמם אחריות. אבל בטווח הקצר חיונית תכנית מידית לחיסול ארגוני הפשע בחברה הערבית, וכאן נופלת האחריות במלואה על המדינה, בעלת המונופול היחידה להפעלת כוח.

אמג'ד שביטה

מאת עאידה תומא-סלימאן

בדצמבר 2018 שבת המשק במחאה חסרת תקדים. עשרות אלפי נשים יצאו להפגין, התקשורת שידרה ממוקדי המחאה, עריות ברחבי הארץ וחברות מסחריות גדולות התגייסו למענה. מדינה שלמה נעצרה ליממה, כי היינו חייבות להגיד "די!". זו הייתה מחאה נגד גל רציחות של נשים בידי גברים, שגבה נכון למועד המחאה את חייהן של 24 נשים בשנה אחת. כמי שהקדישה חלק גדול מחייה למאבק באלימות נגד נשים, ושניהלה באותה עת את הוועדה לקידום מעמד האישה בכנסת, הובלתי את דרישת המחאה להקמת ועדת חקירה פרלמנטרית בעניין רצח נשים. התרגשתי לראות את ההתגייסות הציבורית הרחבה, שסייעה בקידום תכניות המאבק באלימות שהובלתי.

החודש (3.10) שבת הציבור הערבי במחאה על רצח בנינו ובנותינו, לאחר שיותר מ-70 מהם איבדו את חייהם בשנה האחרונה כחלק מאלימות הגואה. אני מצפה ומקווה להתחדשות של אותה התגייסות מרשימה של הציבור הישראלי - כשהפעם הנרצחים הם צעירים ערבים.

75 הנרצחים מאז תחילת השנה נהרגו בקרבות בין כנופיות, ברציחות נקמה, או פשוט כי עברו במקום בזמן שנורו בו ריות שאין להם שום קשר אליהן. אם שיעור רציחות כזה היה מתרחש בחברה הישראלית הכללית, מספר הקורבנות היה כ-500 בשנה.

מאז שנת 2000, נרצחו בישראל יותר מ-1,300 אזרחים ואזרחיות ערבים. המשטרה מעריכה כי מאות אלפי כלי נשק בלתי-חוקיים מצויים בכפרים ובערים שלנו. ארגוני פשיעה מתחזקים ומשליטים אימה בקרב אזרחי ישראל הערבים, שחיים בחד מתמיד לצאת מהבית. זה מצב חירום.

אבל הממשלה, ובייחוד המשרד לביטחון פנים בראשות השר גלעד ארדן, לא עשו דבר בשנים האחרונות. רק לקראת השביתה שהכריזה ועדת המעקב העליונה של האזרחים הערבים בישראל הודיע ארדן שייפגש עם נציגי הרשימה המשותפת.

תודה רבה! זאת, לאחר שאותו שר ארדן פרסם אין ספור הודעות לפיהן דווקא על חברי הכנסת הערבים מוטלת האחריות למצב הנורא. הוא מאשים אחרים, אבל אינו לוקח אחריות לרשלנות הפושעת של המשרד שהוא עומד בראשו. ראש הממשלה בנימין נתניהו אפילו לא טרחה להתייחס לנושא.

אנו, חברי הכנסת הערבים, עוסקים בנושא זה ללא לאות כבר שנים. דרשנו הקמה של ועדת משנה שתעסוק בנושא, ועקבנו יחד עם מבקר המדינה אחר ההתנהלות הכושלת של המשטרה בהתמודדות עם כלי הנשק הלא-חוקיים. כמו כן, אנו מקדמים בכל עת עבודה חברתית בציבור הערבי להקעת הפשיעה. בכנסת ה-21 אף החתמנו 65 חברי כנסת על דרישה להשקת תכנית לאומית.

אלה אינן סיסמאות. יש לנו דרישות ברורות: תכנית לאומית למיגור הפשיעה, בהחלטת ממשלה מתוקצבת, על בסיס תכנית ועדת המעקב; צעדים נגד ארגוני הפשיעה המשתוללים; ותכנית לאיסוף הנשק הבלתי חוקי.

במסגרת המחאות בטורקיה נגד המלחמה, לרבות חברי המפלגה הקומוניסטית הטורקית.

מק"י וחד"ש מגנות את הפלישה הטורקית

שעות ספורות לאחר החלטת נשיא ארה"ב דונלד טראמפ (9.10) להסיג את הכוחות האמריקאיים מסוריה, הכריז נשיא טורקיה רג'פ טאיפ ארדואן על פתיחה במבצע הצבאי "מעין השלום", ועל שיגור כוחות קרקע לערים הסוריות שבשליטת הכוחות הכורדיים. עקב הפלישה, רבבות נמלטו מבתיהם והצדדים דיווחו על יותר מ-100 הרוגים. בתגובה, פרסמו המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) והחזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון (חד"ש) גילוי דעת חריף נגד הפלישה הטורקית לסוריה. "המפלגה הקומוניסטית הישראלית והחזית הדמוקרטית לשלום ושוויון מגנות את הפלישה הטורקית הנרחבת לצפון סוריה. המתקפה החלה בהצהרה גלויה מצד טורקיה, לפיה היא תכבוש בפועל חלק מצפון סוריה, אותו היא מכנה 'רצועת ביטחון' – שם שמזכיר את המושג הישראלי לכיבוש דרום לבנון במשך 18 שנים", נכתב בגילוי הדעת.

עוד הוסיפו מק"י וחד"ש: "רג'פ טאיפ ארדואן לא היה מעז לצאת במתקפה קולוניאליסטית בוטה זו בלי תיאום מלא וגלוי עם ארה"ב, כאשר הנשיא האמריקאי מביים את מחזה נסיגת החיילים האמריקאים מהאזור שכעת מותקף. כמו כן, כל ההבנות בין טורקיה לבין וושינגטון – משמען בהכרח גם תיאום עקיף עם ממשלת ישראל.

"אנו מביעים סולידריות עם העם הכורדי ועם דרישותיו לאוטונומיה ולשחרור לאומי, ועם עמידתו האיתנה בפני טורקיה וארה"ב. אנו קוראים לעם הכורדי ולהנהגתו להתאחד שוב עם סוריה. כמו כן, אנו מחזקים את ידי חברינו במפלגה הקומוניסטית הטורקית, הנרדפת זה שנים בשל עמדותיה האנטי-רציונליסטיות, ההומניות והסוציאליסטיות ובשל מאבקה נגד מדיניות הדיכוי של ממשלת ארדואן בטורקיה ונגד שיתוף הפעולה עם מדיניות האימפריאליזם". בגילוי הדעת קראו מק"י וחד"ש גם לשחרור כל העצורים

מיגור האלימות הוא אינטרס ערבי-יהודי

לפני שבועיים נסעתי לכפר יאסיף כדי לנחם את משפחת דיראווי, לאחר שפושעים רצחו את בנם הצעיר, אדיב. בסוכת האבלים סיפר לנו בזעם האב, נאיף, שהמשטרה בקושי יצרה איתו קשר מאז. כל קורבן הוא עולם ומלואו, אבל העצב והזעם משותפים לאלפי משפחות שאיבדו את יקיריהן — 1,388 נרצחים משנת 2000; 75 רק השנה. אנחנו במצב חירום.

זו איננה גזירת גורל, אלא תוצאה ישירה של אזלת יד ממשלתית ואדישות פושעת מצד המשטרה. הפתרונות על השולחן, ואנחנו דורשים אותם מעל לכל במה אפשרית כבר שנים: מבצעי אכיפה, תחנות לאיסוף נשק ותקציבי חינוך שיפסיקו את האלימות המשתוללת. הרשימה המשותפת יזמה כינוס חירום בכנסת. החתמנו 65 חברי כנסת על דרישה מראש הממשלה ליישם תכנית מערכתית למאבק בפשיעה. דרישותינו נפלו על אוזניים ערלות.

המבקשים להתנער מאחריות הממשלה לביטחון האישי של אזרחיה – משתמשים בטענות חשוכות כדי להעביר את האחריות לנרצחים עצמם. הפסקתי לספור את כל הפעמים שנשאלתי על "תרבות הרצח" של החברה הערבית.

לפני אירועי אוקטובר 2000, היה ממוצע הנרצחים הערבים בישראל זהה לממוצע בחברה היהודית, אבל מאז חלה עלייה וכיום הממוצע הוא 46 נרצחים על כל מיליון, כמעט פי 6 מהממוצע בחברה היהודית בישראל והפלסטינית בשטחים הכבושים. מוכרחים להכיר בעובדה הכואבת: אם לאדיב דיראווי היו קוראים אביב דרשוביץ, למשל, המשטרה לא הייתה מתעלמת מאביו, והייתה עושה הכל כדי למנוע מצב שבו בתוך שני עשורים 3,000 ילדים יהודים ייתמו — כפי שקרה בחברה הערבית. הנרצחים הערבים הם קורבנות לא רק של הפשיעה האלימה, אלא גם של גזענות הממשלה.

כאשר הרחובות שלנו מדממים והממשלה רואה בנו אויבים במקום אזרחים, לא נותרה לנו ברירה אלא לשבור את הכלים. השבוע הפסקנו לחכות שהממשלה תחליט לספק לנו את הזכות לחיים ולביטחון ויצאנו לכבישים כדי לקחת אותה בעצמנו. עשרות אלפי אזרחים ערבים יצאו מהבתים כדי להכריח את הממשלה והמשטרה להכיר בדרישתם למגר את הפשיעה. כבישים נחסמו, והשר לביטחון פנים, גלעד ארדן, שעד כה לא מיהר להגן על 20% מאזרחי המדינה מפני פושעים, התעורר והזמין את ראשי הרשימה המשותפת לפגישה. באוזניו חזרנו על הדרישות שלנו בשם עשרות אלפי המפגינים ברחובות.

המאבק נגד הפשיעה ינחל הצלחה, בסופו של דבר, אבל הדרך ארוכה, ועלינו לצעוד בה יחדיו. עתיד המדינה יתעצב בדמות המאבקים שננהל. בבחירות האחרונות, אזרחים יהודים רבים דיברו על שותפות ערבית-יהודית. זאת ההזדמנות להפוך את הדיבורים למעשים. אני קורא לכל הציבור היהודי המאמין בדמוקרטיה להצטרף אלינו למאבק למען חברה ללא נשק. מיגור האלימות הוא האינטרס האזרחי של כולנו, ומאבק משותף הוא הדרך לבנות חברה משותפת.

אימן עודה

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

בעקבות ההתעמרות המשטרית הנמשכת ללא הפסקה כל חודשי הקיץ

אקדמיה לשוויון לצד תושבי עיסאויה

ירוק גדול עולה עשן האשפה שהועלתה באש. הצעירים משוטטים ברחוב, או רוכבים על אופניים בכבישים משובשים. פעיל חברתי מהכפר, שהשתתף במפגש, ביטא באופן נוגע ללב את רצונם של תושבי עיסאויה לחיות בשלום עם שכניהם: "ישנם כאן מעלינו 20 אלף סטודנטים מכל העולם, ומתחתם יש 20 אלף חיות. ככה אני מרגיש. זה אולי נשמע קיצוני, אבל ככה אני מרגיש. איך הם יכולים לשבת בכיתה כשאני סובל? אני רוצה שיידעו שיש אנשים פה, שהולכים על שתיים ורוצים לחיות. אני מצפה שהמסר הזה יעבור".

פעילי הכפר הציגו בפני אנשי אקדמיה לשוויון שורה של תביעות, וביניהן: תכניות מתאר, תשתיות עירוניות פעילות וטיפול בעוני המחמיר. נוסף לכך, הם הדגישו ביתר שאת שתי דרישות דחופות: פתיחת הכניסה הדרום-מערבית לכפר והימנעות שוטרים מעימותים בסביבת מוסדות החינוך.

נציגי אקדמיה לשוויון הבטיחו לפעול על מנת שהנהלת האוניברסיטה העברית תשלח מכתב למשטרה ולעיריית ירושלים ותצהיר כי אין מניעה מבחינתה לפתיחת הכניסה הדרום-מערבית לכפר. עוד סוכם על חיזוק הקשר בין קמפוס הר הצופים לכפר השכן, לרבות הרצאות נציגי הכפר בקמפוס, משמרות לסטודנטים בשעת היציאה מבתי הספר וסיורים והרצאות לסטודנטיות. כמו כן, אנשי אקדמיה לשוויון הודיעו על הצטרפותם למשמרות מחאה בכפר שמובילות מדי שבוע פעילות "ירושלים חופשית".

נמרוד עובד

יד אחת למען החינוך

פעילי אקדמיה לשוויון נפגשו במסגרת הביקור עם נציגי העמותה "יד אחת למען עיסאויה". "בשיחה עם אנשי העמותה למדנו על המאמצים האדירים של אנשי הכפר לקדם את הקהילה באמצעות חינוך. מספר משלמי הברגות (תווג'יה) עלה באופן עקבי בשנים האחרונות. הוא גדל פי שלוש בחמש השנים האחרונות. מבחינתם, האופן היחידי שבו הם יכולים להבין את ההתקפה הפתאומית של המשטרה על הכפר היא התפיסה של הקידום האדיר הזה בחינוך כאיום", הדגיש אחד המשתתפים.

לטענתם, השלטונות הישראליים מעוניינים "לחבל בתהליכים המדהימים שהווה הכפר וביציאה של ילדי הכפר ללימודים ולשוק העבודה". שני סטודנטים מעיסאויה לומדים היום באוניברסיטה העברית; שלוש סטודנטיות לומדות במכינה, לאחר שהשתתפו בתכנית 'שכנות טובה' שמוביל ראש ביי"ס מנדל פרופ' ישראל יובל. כמו כן, כ-400 נשים מהכפר לומדות עברית באוניברסיטה מדי שנה.

אך המרצים גם שמעו מאנשי העמותה על אירועי בוקר הביקור: בשלוש לפנות בוקר פרצה שריפה באחד מבתי הכפר שליד הכניסה הדרום-מערבית. כניסה זו סגורה בפקודת המשטרה. רכבי הכיבוי נאלצו לעשות עיקוף ארוך והגיעו רק 40 דקות מאוחר יותר. המשטרה סגרה את אחת משתי הכניסות לכפר בקוביות בטון. לטענתה, הכניסה נסגרה כדי להבטיח את ביטחון האוניברסיטה ובית החולים הדסה שבה הצופים. תושבי הכפר רואים בכך עונש קולקטיבי ופעולה אלימה כלפי קהילה בת 20 אלף נפשות.

הרחק מהמצלמות, נמשך הדיכוי המשטרתי בכפר הכבוש עיסאויה שבירושלים המזרחית. אחרי קיץ של אלימות משטרית ושיבוש חמור של סדרי החיים, החל ביום ראשון האחרון השבוע ה-19 להתעמרות המשטרה.

ערב ה-1 בספטמבר, רגע לפני פתיחת שנת הלימודים, הסכימה המשטרה להפחית את פעילותה בכפר, להיכנס לסמטאותיו "רק בעת הצורך" ולא להתקרב לבתי הספר. הסכמה זו של המשטרה היא תולדה ברורה של החלטת ועד ההורים המקומי על השבתת הלימודים עד שהתלמידים יוכלו ללכת לבית הספר בבטחה.

אבל בעיסאויה אין עדיין תחושת ביטחון. הפעילות המשטרית נמשכת. המשטרה מבצעת מעצרים רבים, לרבות של קטינים. איש במשטרה לא לקח אחריות לאלימות הרירותית ששיתקה שכונה שלמה במשך חודשים והותירה בילדי השכונה צלקות פיסיות ונפשיות. איש גם לא התחייב שהאלימות הזאת לא תתפרץ מחדש. בחודש שעבר, למשל, פרץ כוח יס"מ לאירוע משפחתי על מנת לאתר ילדה בת 11 שצילמה, לטענתם השקרית, ידוויי אבנים.

לפני שבועיים, לקראת תחילת שנת הלימודים באוניברסיטה העברית, ביקרה משלחת של אקדמיה לשוויון בעיסאויה במטרה לשמוע מהתושבים על אירועי החודשים האחרונים, להביע סולידריות וללמוד יחד איך התארגנות המרצים מן השמאל יכולה לסייע. יצוין כי הכפר עיסאויה שוכן למרגלות קמפוס הר הצופים של האוניברסיטה העברית. המשלחת מנתה כ-20 משתתפים וכללה גם נציגות של עמותת "עיר עמים" ו"מכון ירושלים למחקרי מדיניות".

אחת ממשתתפות המשלחת מסרה: "הביקור תואם בעקבות אירועי הקיץ האחרון, שבמהלכו סבלו כ-20 אלף תושבות ותושבי עיסאויה מאלימות משטרית בלתי-פוסקת. זה 'המבצע המשטרתי' הארוך ביותר הזכור בשכונה: פשיטות של חמושים כמעט מדי לילה, חיפושים בבתי, הגבלות תנועה חמורות, חלוקת עשרות דוחות ביום, מעצר של יותר מ-300 תושבים (מחציתם קטינים) שרובם ככולם שוחררו מבלי שיוגש נגדם כתב אישום, עשרות פצועים מירי כדורי ספוג ורימוני הלם, והרוג אחד מיירי אש חיה, מוחמד סמיר עביד".

נציגי אקדמיה לשוויון פגשו את מוחמד אבו-חומוס, פעיל פוליטי ותיק, שהסביר להם על התגלגלות האירועים בחודשים האחרונים. "אבו-חומוס עצמו הורחק משכונת מגוריו ומשפחתו למשך שלושה שבועות לאחר שנעצר באמתלות שווא. בדרכנו להיכנס לשכונה פגשנו בחור צעיר שנעליו קשורות בשקית ניילון. משיחה קצרה איתו התברר לנו שהשתחרר ממעצר אך הוא ממתין בתחנת הדלק כיוון שגם הוא מורחק מהכפר. הוא נאלץ להביט מרחוק על ביתו ומשפחתו. עינו עוד הייתה נפוחה מאלימות המשטרה בעת מעצרו", הם מסרו.

"אבו-חומוס נהג כפי שהוא נוהג תמיד: שלף מיד את המכשיר הסלולרי, צילם את הבחור הצעיר וביקש ממנו לספר את סיפורו. סיפור זה יצטרף למאות סיפורים דומים מהקיץ האחרון על התגרות משטרית, מעצרי שווא אלימים והפרדת אנשים מקהילתם", הוסיפו.

הכניסה לכפר ממחישה את הפער האדיר שבין התשתיות העירוניות בגבעה הצרפתית השכנה לבין עיסאויה. בעיסאויה אין מדרכה ואין כביש. פינוי הזבל מתעכב ומפח

לקחי הבחירות לפרלמנט באוסטריה

קורץ ימינה ובולע את הימין הקיצוני

הוכר באוסטריה כזרם דתי רשמי עוד ב-1912, כאשר בוסניה הייתה עדיין חלק מממלכת הבסבורג. אך בניסיונו להדיח את המפלגה הסוציאל-דמוקרטית מהקואליציה, החל קורץ לאמץ את עמדות מפלגת החירות הימנית-קיצונית, בעיקר לגבי הגירה, כסווי ראש ו"אסלאם פוליטי" (שמעולם לא הוגדר כראוי בשיח הפוליטי באוסטריה). אסטרטגיה זו עבדה מבחינה אלקטורלית, והצליחה למשוך לחיקו של קורץ בבחירות האחרונות המוני תומכים של מפלגת החירות, שנחלשה בכ-10% בהשוואה לבחירות 2017. מפלגת החירות האוסטרית, אז בראשות היינץ כריסטיאן שטראכה, הצטרפה כאמור כשותפה בקואליציה הימנית של קורץ. שותפות זו הפכה פופולרית למדי בקרב הציבור האוסטרי. אך שערווייה שכונתה באוסטריה "איביזה וידיאו", שבועטה הדיח הפרלמנט ברוב קולות את קורץ מתפקידו, הובילה לבחירות.

בסרטון שהופץ בכלי התקשורת, תועד שטראכה רוקם בסתר עסקאות עם נציג מטעם אוליגרך רוסי אמיד ומוכר. התייעוד העלה לדיון ציבורי רחב את השחיתות במערכת הציבורית, ושטראכה עצמו איבד את ראשות מפלגתו. האירועים האלה אילצו את קורץ להתמודד בסיבוב בחירות נוסף, שבו ניצח ובגדול. מנצחת נוספת בבחירות הייתה המפלגה הירוקה בהנהגת ורנר קוגלר המוכשר. הירוקים השיגו 14% מקולות הבוחרים והבטיחו לעצמם 26 מושבים בפרלמנט – וזאת בהשוואה לאפס מושבים שהשיגו בבחירות 2017. מפלגת החירות הימנית-קיצונית, תחת הנהגה חדשה, היא המפלגה השלישית בגודלה (16%, 31 מושבים). מפלגת "נאוס" הליברלית זכתה ב-8% מהקולות, שהם 15 מושבים. לקורץ אפשרויות רבות וסבוכות להרכבת קואליציה. המורכבות נובעת מכך שהפערים בין המפלגות בסוגיות מכריעות גדולים למדי, ובייחוד בנושאי ההגירה שהיו מרכזיים בקמפיין הבחירות של מרבית המפלגות.

קורץ דרש במהלך הקמפיין להרחיב את האיסור על לבישת רעלות, וטען כי מדובר בסמל לדיכוי נשי (הוא מתחזה כמובן למגן שחרור האישה). קורץ גם התריע לאורך כל הקמפיין מפני "האיסלאם הפוליטי", אולם התעלם מהעובדה שסגנו במפלגה הגיח מהקתוליות הפוליטית.

אך למרות הפנייה החדה ימינה של מפלגת העם, גוברות ההערכות באוסטריה שאת הממשלה ירכיבו יחד מפלגתו הימנית של קורץ והמפלגה הירוקה. זאת, בניגוד לרצון בוחריה של האחרונה. אשר לסכסוך הישראלי-פלסטיני, אנו יכולים לצפות להמשך התמיכה החמה של כל ממשלה אוסטרית שתקום בכיבוש.

תמיכה זו מסווה עצמה פעמים רבות כ"מאבק נגד האנטישמיות". התמיכה האוסטרית בממשלות הימין בישראל ניוונה מעמדות דומות כלפי העולם הערבי והמוסלמי, וכן לגבי ה"סכנות" הטמונות בגלי ההגירה מוסלמית לאירופה.

התמיכה הפוליטית מתחברת להתפעלות רבה בקרב הימין האוסטרי מתעשיית ההייטק הצבאית והביטחונית של ישראל. בביקוריו האחרונים של קורץ בישראל, האחרון שבהם בחודש יולי, הוא אפילו לא טרח להיפגש עם נציג פלסטיני.

ג'ון בונצל, וינה

בנימין נתניהו וידידו סבסטיאן קורץ (צילום: לע"מ)

בסתיו 2016, כאשר סבסטיאן קורץ עוד כיהן כשר החוץ בממשלה בראשות הסוציאל-דמוקרטים (SD), הוא רקח תכנית: מפלגתו, מפלגת העם האוסטרית (OVP) הנוצרית-דמוקרטית, תזנח את שותפתה הסוציאל-דמוקרטית כדי לכונן קואליציה עם מפלגת החירות הימנית-קיצונית (FPO). התכנית יצאה לפועל בדצמבר 2017, וקורץ השיג את מבוקשו: ראש ממשלת אוסטריה בגיל 31.

בבחירות הכלליות שנערכו בחודש שעבר, השיגה מפלגתו 37% מהקולות. מדובר בהישג חסר תקדים, שכן מפלגת העם השיגה 15% קולות יותר מאשר המפלגה השנייה בגודלה, המפלגה הסוציאל-דמוקרטית. לצורך השוואה, לאחר בחירות 2017 היו הפערים בין המפלגות אחוזים בודדים (31.5% לעומת 27%). כיצד רשם אפוא הקנצלר סבסטיאן קורץ הצלחה אלקטורלית כה גדולה? כדי לענות לשאלה זו, הנה המסלול הפוליטי בו צעד קורץ בשנים האחרונות.

כאשר מילא קורץ את תפקיד שר החוץ, הוא הקפיד להצהיר כי "האסלאם הוא חלק מאוסטריה". הממשלה היא קידמה מדיניות הגירה ליברלית למדי. יש להזכיר כאן, כי האסלאם

אקוודור: המרד שצלח

לאחר תשעה ימי התקוממות עממית ופועלית, ממשלת אקוודור הימנית הסכימה (14.10) לבטל את החוק שמונע סבסוד של דלק ואף הבטיחה לבטל יתר סעיפי החוק הניאו-ליברליים. הממשלה תקים ועדה יחד עם מנהיגי המחאה כדי להעביר חוק חדש שעליו יוכלו להסכים. במהלך ההתקוממות נהרגו שבעה מפגינים, נפצעו 1,340 ונעצרו 1,115.

ההפגנות ההמוניות והשביתה פרצו עקב המדיניות הכלכלית והחברתית הניאו-ליברלית של ממשלת מורנו, מבית היוצר של קרן המטבע הבינלאומית. רבבות בני העמים המקוריים הגיעו במהלכה אל הבירה קיטו והטילו מצור על משרדי הממשלה. הם ניסו לפרוץ לפרלמנט כדי להקים את "פרלמנט העם". לקראת בואם של המפגינים, הנשיא מורנו הכריז על העיר גואיאקיל, העיר הגדולה ביותר, כבירה זמנית. בין היתר העביר לשם את צמרת משרדי הממשלה.

תמיכתו בהפיכה הפשיסטית "כדי לפתור את הכאוס ששורר בספרד". בינתיים, הגנרל פרנסיסקו פרנקו, בסיוע גרמניה הנאצית, מגייס את חייליו המרוקאים לטובת ההתקוממות, בתקווה להשתלט על המדינה.

הקונפליקט מסלים עד מהרה. כמה מעמיתיו של אונאמונו נאסרים, והוא לא בטוח שבחר נכון. כשפרנקו מעביר את המטה שלו לסלמנקה, אונאמונו מבקר אצלו בתקווה לשחררם. סרטו המרהיב של אמנבר מגיע לפסטיבל הישר מבכורה עולמית בפסטיבל טורונטו.

הסרט התיעודי "עזה" (אירלנד, קנדה וגרמניה; 2019) לוקח אותנו לעולם שחדשות הטלוויזיה אינן מראות, עולם של אנשים שמנסים לחיות ברצועה חיים מלאי משמעות למרות המצור הישראלי שסופו אינו נראה באופק. סרטם של הבמאי ומפיק סרטי הטלוויזיה גארי קין והצלם אנדרו מק'קונל – מתאר את חיי היום-יום של הפלסטינים תחת המצור ושלטון החמאס, הרחק מכותרות העיתונים.

במהלך הצפייה בסרט, פוגש הצופה מורה, סטודנט, ספר ונהג מונית. כולם מדברים ברהיטות ובפתיחות על החלומות ועל מצוקות הקיום. עזה המוצגת על המסך היא מקום שהנוף, כמו גם התושבים, מלא בצבע ובכאב; מקום שבו חיוכים, שמחה ואפילו רגעים של תקווה שזורים בחוטים של ייאוש, תסכול ותשישות.

בסרט "המפעל" (רוסיה, צרפת וארמניה; 2018), אוליגרך בשם קאלוגין מודיע על סגירת מפעל שמפרנס משפחות רבות בעיירה קטנה ברוסיה. העובדים המיואשים, שלא קיבלו שכר כבר חודשים ארוכים, מחליטים לחטוף אותו ולדרוש כופר. הם כולאים את קאלוגין במפעל ועד מהרה מוצאים עצמם מתמודדים עם שומרי ראשו ועם יחידת עילית של משטרת רוסיה. כל המעורבים נאלצים לבחון את מקומם בעולם של ריקבון קפיטליסטי. סרטו החדש של יולי ביקוב הוא שילוב מסחרר של דרמה, מתח וביקורת חברתית.

אנה מניאני ב"רומא עיר פרזות"

חמשת הנבחרים בפסטיבל חיפה

בסוף השבוע האחרון נפתח פסטיבל הסרטים בחיפה. זו השנה ה-35 לקיום הפסטיבל, וכמיטב המסורת הוא יימשך כשבוע וחצי, לאורך חול המועד סוכות. בפסטיבל מוקרנים כ-200 סרטים מרחבי העולם – חלקם הוקרנו בשנה החולפת בפסטיבלים בינלאומיים גדולים, וחלקם יוצגו בהקרנות בכורה שאין להחמיץ. מערכת "זו הדרך" בחרה להמליץ על חמישה סרטים מתוך עשרות הסרטים הראויים לצפייה.

כרגיל בפסטיבל החיפאי, בצד הקרנות הבכורה הטריות, יוקרנו גם שלל סרטי פולחן, חלקם בצמידות לסרטים תיעודיים חדשים ורלוונטיים או לביקור אורחי כבוד. מבין אותם סרטי קאלט שיוצגו, בחרנו להמליץ על "בליסימה" ועל "רומא עיר פרזות" שיוקרנו בצד סרט תיעודי על הכוכבת שלהם, אנה מניאני.

"רומא עיר פרזות" הוא סרט קולנוע מ-1945 בבימויו של רוברטו רוסליני. הסרט נחשב אבן דרך בתולדות הקולנוע האיטלקי. הוא סרט הניאו-ריאליזם האיטלקי הראשון. הסרט צולם מיד לאחר הניצחון על הפשיזם ברחובות בירת איטליה. האולפנים נהרסו במהלך המלחמה, והשחקנים ברובם הם אלמונים תושבי העיר. עלילת הסרט מתרחשת בשנים 1943 ו-1944 ומספרת את סיפורו של מעמד הפועלים ברומא הכבושה, תוך התמקדות באוכלוסייה הלוחמת בכיבוש.

הסרט הספרדי "בזמן מלחמה" עוסק אף הוא בהתמודדות עם הפשיזם. הפקה זו שוחררה לאקרנים השנה ועוררה פולמוס פוליטי ער בספרד. הסרט נתון היה להתקפות נשנות וחוזרות של אנשי ימין וניאו-פשיסטים, שאף גרמו בכוח להפסקת ההקרנות בכמה בתי קולנוע. סרט זה, של הבמאי יליד צילה אלחנדרו אמנבר, מגולל את קורותיו של הסופר השנוי במחלוקת מיגל דה אונאמונו. סרטו של אמנבר עוקב אחר הימים הראשונים של ההפיכה הצבאית, שדירדרה את ספרד לארבעה עשורים של משטר פשיסטי.

בסלמנקה, 1936, הכריז הסופר דה אונאמונו ("ערפל") על

הגדה השמאלית: אוקטובר מהפכני ונובמבר לא פחות

"אוקטובר עליז ומהפכני", תערוכתו של תומר טולדנו, תיפתח ביום שני (21.10) בשעה 20:00 בגלריית הגדה השמאלית, אחד העם 70, ת"א.

טולדנו מצויר ציורים דיסטופיים, פוליטיים, מהפכניים ואנטי-אימפריאליסטיים. ציוריו מלווים אותנו באופן תדיר בהפגנות ובפעילויות פוליטיות שונות, ואני שמחה שנקרתה ההזדמנות להציגם לראשונה על הקירות הלבנים של הגדה השמאלית.

ועוד: גלריית הגדה השמאלית תיקח השנה חלק באירועי "אוהבים אמנות עושים אמנות" ביוזמת עיריית תל אביב-יפו. כמועדון הגדה השמאלית תוצג תערוכתו של הצייר אביתר אלדר, צייר אוטודידקט אשר חי ועובד בסטודיו שלו בלב תל אביב.

על ציוריו כתבה אוצרת התערוכה, רותי בן יעקב, כי מתגלה בהם "עולם פנימי הניחן בהומור פנימי ובניסיון לבניית עולם קל ואופטימי. הוא מעכל לתוכו בשפתו האישית ובאופן חופשי ומעט אסוציאטיבי, חלקי ציור ספציפיים, מתוך ציורים של ציירים מן העבר שמדברים אליו, יחד עם עולם הטבע – החיות, העצים והשמש הגדולה. ציוריו ניחנים במבע וצבעוניות ייחודיים, מתכנסים אל עצמם ובה בעת נפתחים אל העולם כרצון לשיתוף בחדוות ציור גולמית וראשונית".

תמר קצירי

מצב חירום אקלימי

ההרוג ה-36 בשנה זו בענף

הבנייה וה-68 בתאונות עבודה

פועל כבן 40 נפל מפגיוס באתר בנייה ברעננה (10.10) ומותו נקבע במקום. הפועל הוא ההרוג ה-68 בתאונות עבודה מאז תחילת 2019, וההרוג ה-36 בענף הבניין בלבד. שעה שמספר ההרוגים בתאונות עבודה ממשיך לצמוח, ניכר יחסה המזלזל של ממשלת הימין לקטל בענף הבנייה. על כך יוכל להעיד צירוף שפרסם שר האוצר משה כחלון בשבחו של פרויקט הבנייה של רמי שבירו בגליל ים. פרויקט זה גבה את חייו של עובד בניין סיני לפני פחות מחודש ימים, ובעקבות התאונה נעצר הקבלן האחראי. יצוין כי מתחילת 2018 דווח על 11 תאונות עבודה באתרי החברה, ושישה פועלים מתו באתריה השנה (לרבות באתרי החברה הבת "נאות שמיר"). במאי האחרון נהרגו ארבעה עובדים מקריסת מנוף באתר החברה ביבנה.

מפגש ביפו עם איימן עודה

יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה, יתארח בסניף יפו של חד"ש
יום ה', 17 באוקטובר, 20:00, השקמה 3, יפו

חד"ש תל אביב: אסיפה שנתית

האסיפה השנתית של סניף חד"ש תל אביב תוקדש למאבקו של הציבור הערבי נגד הפשיעה. בהשתתפות: ח"כ עאידה תומא-סלימאן, חבר מועצת עיריית ת"א-יפו אמיר בדראן ועו"ד נועה לוי, מזכירת חד"ש בת"א
יום ג', 29 באוקטובר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

גלריית הגדה השמאלית

פתיחת התערוכה של הצייר תומר טולדנו, אוקטובר
עליז ומהפכני. התערוכה תינעל ב-2.11
יום ב', 21 באוקטובר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

הדמעות המרות של פטרה פון קאנט

של הבמאי ריינר ורנר פאסבינדר
(גרמניה, 1972; גרמנית, כתוביות באנגלית)
מוצ"ש, 19 באוקטובר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

מאות השתתפו (12.10) באירועי מחאה ברחבי הארץ תחת הכותרת: "מכריזים מצב חירום אקלימי". האירוע המרכזי התקיים בכיכר הבימה בתל אביב, בהשתתפות פעילים סביבתיים ואמנים. בין האמנים שהופיעו באירוע: אסף אמדורסקי, קורין אלאל ומוניקה סקס. נשאו דברים ד"ר אורלי רונן מביה"ס ללימודי הסביבה; ליה לב ממחאת הנוער; נטע אחיטוב כתבת "הארץ"; מייקל רפאל ("המרד בהכחדה"); יערה פרץ ("מגמה ירוקה"); וסטיבן פולדר (עמותת "תוכנה"). אירועים דומים נערכו בחיפה, בב"ש, בירושלים, במודיעין, בטבעון, בראש פינה ובגליל המערבי. יצוין כי בשבוע שעבר (7.10) חסמו פעילים מקבוצת "המרד בהכחדה" את הכניסה לבורסה לניירות ערך בתל אביב. פעילות מחאתית זו התקיימה במקביל לפעולות דומות באמסטרדם, בלונדון, במלבורן ובערים נוספות. המפגינים דרשו להכריז על מצב חירום אקלימי ולעצור את ההשקעות בתאגידים שפוגעים בסביבה, כבעלי החיים ובבני האדם.

מחאות נגד אלימות מגדרית

מול הכנסת ובלב תל אביב

בעקבות הרצח המזעזע של העובדת הסוציאלית מיכל סלה במוצא לפני כשבועיים, עולה שוב הקריאה לקידום תוכנית ממשלתית למניעת מקרי רצח נשים במשפחה. פעילות הארגון לו"ט"ם (היחידה ללוחמה בטרור המגדרי) ניצבו השבוע (15.10) בקריית הממשלה בירושלים, מול רחבת הכנסת, וערכו מיצג מחאה נגד רצח נשים. במקום נתלו שלטים שעליהם נכתבו שמות הנשים שנרצחו מתחילת השנה. כמו כן, מאות הפגינו בסוף השבוע האחרון (12.10) בכיכר רבין בתל אביב, וזאת במחאה על מחדלי ממשלת הימין בטיפול בתופעת האלימות נגד נשים. כמה מהמפגינות נשכבו על הכביש, כשצבע אדום מרוח על גופן וחסמו את רחוב אבן גבירול לתנועה במשך כ-45 דקות.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י)

משתתפת בצערן של מטי ושל המשפחה על מותה של הבת והחברה

זיוה בורשטיין

מחוז תל אביב-יפו של מק"י

אבל על מותה של החברה המסורה

זיוה בורשטיין

ושולח תנחומים למטי ולמשפחה